

men vi have nu besluttet os til at opstille disse meget beskædnede Endringsforslag, og jeg vilde ikke beklage det overordentlig meget, hvis disse Forslag blev forkastede. Jeg tænker nemlig, at naar Loven engang skal gennemføres, vil det aldrig kunne ske med Mindre end dette. Det er min Overbevisning, at Regjeringen ikke kan gaa ind paa Noget, der er mindre. (B. Solm: Det kan Regjeringen godt!) Jeg tror det ikke, men det erede Medlem kan jo have en anden Mening. Det er ikke rigtigt, hvad den erede Ordfører sagde, at Loven foreligger her, som den er vedtagen i 1875. Det er vel formelt rigtigt, men jeg har allerede sagt, og jeg vil gjentage det, at det er reelt urigtigt. Den foreligger i Ordlyden af en Del Paragrafer, ligesom i 1875, men lige overfor dem, som skulle løses efter den, foreligger den saaledes, at de i virkelig Indtægt skulle miste 5 Procent, som bliver lagt hen til Fremtiden; det kan den erede Ordfører ikke benegte Rigtigheden af. Den erede Ordfører mente, at der slet ingen Grund var til at give Paaklædningspenge, fordi de vedkommende ikke kom i Berøring med Publikum. Under daglige Forhold vistnok ikke, men der kan være Tilfælde, f. Ex. Strandinger og flige mislige Diebliske, hvor de under vanskelige og tvivlsomme Forhold nødvendigvis maa komme i Berøring med Publikum, og det kan i saadanne Tilfælde være i høj Grad ønskeligt, at de da kunne optræde med betydelig Autoritet, og det lettes som bekendt, naar de ogsaa i det Ydre kunne optræde med en vis Vægt, og ved deres Paaklædning kunne tilkjendegive, at de ere ansatte af Staten. Jeg tror altsaa ikke, at Uniformspaaaklædningen er unyttig. Jeg skal ikke dvæle ved de forskellige Ting, som kunne give Anledning til Udtalelser for mig, da Hovedsagen i Virkeligheden er Spørgsmaalet, om man skal gaa tilbage fra det, som nu gælder, eller tage det Bestaaende med nogle Forbedringer ved Alderstilleg og Paaklædningspenge. Det er hele Spørgsmaalet. — Til det erede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), som altid fortæller os, at Lønningerne til Fyrvæsenet indeholde 7 Procents Forhøielse, vil jeg sige, at det erede Medlem tager feil. Det er ikke rigtigt. Ifjor lod jeg det erede Medlem sige det saa ofte, han vilde, men nu vil jeg modsig ham. (Thorup: Det passer dog!) Nei, det er slet ikke rigtigt. Jeg modsigte ikke det erede Medlem ifjor, fordi jeg da ikke havde den Oversigt over disse Forhold, som jeg først har kunnet skaffe mig, efter at Loven er traadt i Kraft. Nu har jeg regnet efter, og jeg anser Forhøielsen for at være imellem 10 og 12 Procent. Loven virker noget forskjellig opad og nedad, og stærkest for ned. Der er enkelte Poster, hvor Forhøielsen er 10 Procent, men den er gennemgaaende høiere, og, som sagt, Forhøielsen er intetsteds under 10 Procent. Det skal jeg tillade mig at udregne for

det erede Medlem, naar han vil. (Thorup: Det har jeg gjort!) Det kan godt være, men jeg har ogsaa foretaget en Udregning, og jeg anser den for paalidelig, saa naar det erede Medlem siger noget Andet, maa han finde sig i, at jeg siger ham imod. Jeg sagde det erede Medlem det privat ifjor, at hans Tal var urigtigt, men det følger af sig selv, at Udregningen i det Enkelte ikke er let, naar man ikke har set, hvorledes Loven virker. Nu have vi Finantslovens Tal liggende for os, og de vise, at, hvad jeg her siger, forholder sig rigtigt.

B. Solm: Vi ere ikke saa heldig stillede fra Flertallets Side som fra Mindretallets, idet man i Reglen for hvert Lovforslag, der kommer her ind i Tinget, hører fra Ordføreren for Mindretallets Side, at ingen Regjering kan tage imod Dette eller Hint, og man hører jo ogsaa stadig fremhæve derfra, at, desom man ikke tager de og de Forslag som Helhed, kan der ikke være Tale om, at noget af det kan blive godkjendt af Ministeriet; men vi have jo dog alligevel for ikke mange Dage siden hørt, at selve det erede Mindretals Skjøn over, hvad der var ret eller ikke, ikke fandt Behør hos den vedkommende høitærede Minister, nemlig ved Postvæsenets Lønningslov. Mon ikke det Samme kunde blive Tilfældet her, saa at man til Syvende og Sidst kom til det Resultat, at det beror paa et Skjøn hos de forskjellige Medlemmer, om de antage, at disse Lønninger ere af den Bessaffenhed, at Ministeren kan tage imod dem eller ikke? Her er det jo Tilfældet, at denne Lov er ganske ny, idet den er fra 1875, og disse Mand fik jo i 1875 et meget betydeligt Tillæg, hvilket er Grunden til, at man dengang ikke lod Fyringenieuren blive pensionsberettiget. Man sagde nemlig dengang: Nei, skal man give saa store Tillæg til Lønningerne, kan man ikke gaa med til ogsaa at give Pensionsret. Forøvrigt pleier man egentlig her fra den Side, hvortil den erede Ordfører for Mindretallet hører, stadig at sige, at ganske i samme Grad, som man sætter Lønningerne opad, i ganske den samme Grad kan man komme bort fra Pensionsvæsenet. Nu synes det at være blevet saaledes, at i samme Grad som man giver dem Lønninger, i selvsamme Grad maa man ogsaa give dem Pensionsret. Forøvrigt vil jeg sige med Hensyn til Fyringenieuren, hvad jeg sagde ved 2den Behandling, at det ikke er mig om at gjøre ikke at gjøre ham pensionsberettiget, fordi jeg veed, at, naar man en Række af Aar har staaet i Statens Tjeneste og saa kommer til Rigsdagen og beder om en Understøttelse, saa faar man den. Grunden til, at der ikke er opnaaet Overenskomst, er den, at man fra Mindretallets Side, som Betingelse for at gaa ind paa en saadan, forlanger, at vi i Et og Alt skulle gaa ind paa dets Ansøielser. Det er Grunden. Mindretallet stillede et Ultimatum og